

CHỊ DIỆU

Bích Xuân, Paris

Dũng mở cửa bước vào nhà miệng kêu ồm ồm.

- Chị Diệu ơi! Chị Diệu, nhà tối u vậy nè... sao không bật đèn lên cho sáng?

Vừa nói Dũng đưa tay bật cái nút điện bên cạnh. Đèn phụt sáng. Dũng liếc mắt nhìn căn phòng nơi cuối hành lang. Dũng tăng hắng kêu chị một lần nữa, nhưng bốn bề im im. Dũng đến bên cạnh bàn lật tờ tạp chí ngồi đọc chờ chị về. Dũng đọc sách mà hồn đờ tạt đầu đầu, thỉnh thoảng Dũng ngược nhìn vào phòng bên cạnh. Dũng linh cảm có người đang ở trong phòng đó, nhưng Dũng lờ đi... Dũng đọc khoảng 5 trang sách thì có tiếng mở cửa. Chị Diệu đi đâu về, thấy Dũng ngồi lù lù vội kêu lên:

- Ủa Dũng! Đến khi nào vậy?

Dũng không trả lời câu hỏi chị, mà hỏi ngược lại:

- Chị đi đâu mà giờ này mới về?

Chị Diệu đồ quạu:

- Thì đi chơi về chứ đi đâu? Bày đặt tra gạn, bộ mày là ông già tao chắc! Đến sao không gọi phon trước!

- Em có chìa khóa nhà mà, cần gì phon trước...

- Tao thấy hơi lạ đó nghe Dũng! Đạo này mày hay đến... thăm tao luôn.

- Người em có... "hiếu" mà chị!

- Mày làm tao cảm động quá! Hiếu được bao lâu?

- Tùy nơi chị thôi...

Nói xong Dũng lại liếc mắt vào phòng bên cạnh. Chị Diệu đến bên salon hạ thấp giọng:

- Chớ không phải...

Chị bỏ ngang câu nói, khi nhìn thấy Dũng nhe răng cười. Rõ ràng nụ cười thẳng em chị giống lão thái su trong phim tàu dễ sợ! Dũng kéo ghế ngồi đối diện với chị hỏi nhỏ:

- Hình như có ai ở trong nhà phải không chị?

- Ai biết đâu!

- Em muốn về lại đây ở với chị, cho có chị có em...

Chị Diệu nghe Dũng nói về ở chung, chị đưa hai tay lên trời, lắc qua lắc lại như đuổi ruồi...

- Thôi thôi... thỉnh thoảng mày về đây thăm tao được rồi em ạ!

- Thì em cũng đóng góp "sở hụi" với chị bộ ở "chùa" đâu mà chị không chịu?

- Mày trả bao nhiêu tao cũng nhất định không?

Dũng nói giọng buồn buồn:

- Bây giờ chị có người đóng góp rồi phải không?

- Mày biết rồi mà...

Dũng không nói gì, mặt hầm hầm đứng lên chào chị Diệu ra về. Chị Diệu làm thỉnh, không lộ một cử chỉ gì khó chịu với Dũng hết. Dũng về. Chị ra coi lại cửa, khóa thêm một lần nữa rồi mới quay vô. Khi đi ngang qua phòng bên cạnh, chị liếc nhìn một cái, rồi đi thẳng vào phòng tắm. Chị vặn nước chảy xè xè, chị cởi hết áo quần nhảy vào bồn tắm, nước âm âm chị cảm thấy mát mẻ thật dễ chịu. Chị nghĩ đến Dũng chị bỗng bật cười. Gần tháng nay Dũng hay đến thăm chị luôn, có nó đến chị thấy vui vui. Chị nhớ lại khi xưa, ba chị em ở chung trong căn nhà này, lúc nào cũng ồn ào tiếng nói của Ngân và Dũng, chỉ chờ đêm xuống mới yên tĩnh thôi. Bây giờ chỉ còn mình chị, ban ngày chị muốn ồn ào như xưa cũng không được. Muốn ồn ào thì phải tạo điều kiện, để có dịp ba chị em ngồi lại. Nếu không hai đứa viện lý do này, lý do nọ cuối tuần bận việc, riết rồi chị cũng chán kêu gọi nữa.

Dũng dễ thương nghệ sĩ giống mẹ, chị thấy em mình đẹp trai, có nét sang như mấy đứa con trai trình diễn thời trang trên tivi, hay trên máy tạp chí. Dũng lại biết đàn guitare nữa, cái thẳng hào hoa phóng khoáng, đúng là nghệ sĩ... Chị thì giống cha, giống ông nông dân quê mùa, nhưng thẳng thắn và cương quyết. Chị không biết ca hát. Còn em gái chị là Ngân biết đàn, biết hát hay đến mê ly. Con gái gì mà có máu nghệ sĩ như con trai, ở chung một nhà với hai người nghệ sĩ, tối ngày cứ nghe mấy nốt nhạc hoài, mà chị chẳng bao giờ hát được lấy một câu. Chị hơn Dũng 4 tuổi, còn Dũng hơn Ngân 2 tuổi. Dũng học đàn guitare, Ngân học đàn piano. Hai đứa được học ở conservatoire ra đẳng hoàng, nên nhạc lý rất vững. Mỗi lần Dũng đệm cho Ngân hát, Ngân bắt bình là đem cái nốt nhạc ở trường ra lý sự, vì Ngân biết anh yếu nhạc

lý. Có lần Dũng thề độc sẽ không bao giờ đệm cho Ngân hát nữa. Thế mà qua tuần sau ngày sinh nhật chị Diệu. Dũng quên bằng lời thề, cầm đàn đệm cho Ngân ca một nghi. Ngân ca mà miệng tùm tùm liếc chị Diệu hoài. Ngân ưa lý sự với anh, nên Dũng bực mình dọn ra ở riêng. Sau này Ngân có chồng rồi đi theo chồng, ở cách chị 500 cây số.

Dũng làm lương tháng nào bay tháng đó, có khi vay tiền chị. Chị Diệu hỏi thì Dũng bảo mua ba thứ linh kinh âm nhạc loại xịn, nên mới hết tiền. Không bao giờ Dũng hỏi mượn tiền Ngân, Dũng sợ em cho mượn tiền, rồi cần nắn lăm bầm như... ma, chỉ có ma mới rên rĩ như rứa! Dũng nói với chị Diệu như thế. Dũng 38 tuổi rồi không chịu lấy vợ, mà bỏ bịch lung tung. Chị Diệu rầy la thì Dũng nói, gặp đúng người yêu, thì mới hết lung tung...! Chị hết hỏi.

Chị Diệu nhắm mắt nằm im, ngâm mình trong bồn nước mơ màng. Chị nhớ lại từ năm nào năm nao... một buổi trưa tháng chín. Dũng dẫn về nhà một ông tây nhạc sĩ. Dũng giới thiệu là thầy dạy nhạc cho Dũng. Chị Diệu nhìn ông nhạc sĩ, tóc tai thật là gớm ghiếc. Tóc gì mà để dài như con gái, râu ria thì rậm rịt, có điều che hết một nửa khuôn mặt. Tay thì lông lá mọc như... khi. Hết chỗ mọc lại mọc ngay trên cánh tay, gây người ta y như cảm giác nhột nhột. Áo quần lếch thếch rộng thùng thình, cái đáy quần có điều như gàn tụt xuống tới đầu gối. Dũng đưa thầy về nhà mà không nói cho chị biết, để chị sửa soạn nhà cửa cho ngăn nắp để coi một tí. Mình chê người ta, mà nhà cửa lộn xộn thì mắc cỡ lắm! Đang quỳnh lên thì Dũng nói, chị làm ơn lấy dùm chai nước suối. Rồi nhờ chị làm cơm đãi khách. Chị cười mà miệng méo xệch một bên, đi xuống bếp rửa thảm thẳng em nghệ sĩ. Có nghệ sĩ thì cũng vừa vừa thôi chứ, ở xứ văn minh mà nó chả biết khi gì! Ngang xương dẫn bạn về nhà, rồi bảo chị làm cơm. Làm cơm mà làm rãng đây? Làm em nó ý là con trai, chơi giọng cha sai bảo chị... hách hi! Đang lúc đó thì Ngân đi làm về. Ngân chào anh, chào ông bạn của anh rồi đi thẳng một hơi vô phòng.

Hai chị em làm cơm đãi khách. Ngân cầm nhón chị, nhưng thấy Dũng đi xuống bếp không dám nói. Dũng thấy Ngân im lặng, Dũng nhìn ông thầy đang ngồi trên phòng khách, rồi hỏi nhỏ Ngân:

- Ông Paul em thấy đẹp trai không?

Ngân cầm củ hành trong tay vừa lột vỏ vừa nói:

- Bạn anh đó hả? Lượm được ở đâu vậy.

- Con nhỏ này hỗn!

- Người gì thấy mà ghê...

- Gì mà ghê! Người ta nghệ sĩ lắm đó...

- Hồng dám nghệ sĩ đâu!

Nghe em chê Dũng chưng hửng bỏ lên phòng khách. Ngân đang cắt hành quay qua hỏi chị Diệu:

- Chị Hai à, chị thấy ông Paul thế nào?

Chị Diệu đang mở tủ lấy chai rượu, nghe hỏi thỉnh linh, chị ngẩn ngơ bắt chước em.

- Người gì thấy mà ghê!

- Ông là người nước nào vậy chị Hai?

- Chị cũng như em biết gì đâu?

- Anh Dũng quen người gì đâu không hà.

Chị Diệu cầm ly uống rượu vừa lau vừa nói:

- Thôi, thầy của anh Dũng cũng như thầy của... em.

Ngân nhún vai trề môi ngược nhìn chị cãi:

- Sao lại là thầy của em được.

Cơm dọn lên, chị Diệu và Ngân không ngờ ông thầy dạy nhạc cho Dũng nói tiếng Việt rành rọt như người Việt. Té ra là tây lai, mẹ Việt. Paul cũng biểu lộ sự hiểu biết để nói, Ngân không ngờ "*người gì mà ghê*" biết đủ mọi chuyện trên đời này. Trong suốt bữa cơm Paul nói chuyện liên tu với Ngân. Paul luôn miệng gọi chị Diệu, chị Diệu ơi... kêu Ngân bằng em ngọt xớt, nhưng thỉnh thoảng mắt kín đáo liếc nhìn chị Diệu. Còn Ngân thì có những cử chỉ e thẹn.

Đang ngâm mình trong nước, nhắm mắt nhớ chuyện cũ như mơ. Bỗng có tiếng mở cửa, chị Diệu hỏi vọng ra:

- Dũng hả?

Có tiếng phụ nữ trả lời:

- Kim đây chị Diệu! Em đi ra phố có chút việc.

- Ô! Bonsoir Kim, đi chơi vui về nghe...

- Dạ, cảm ơn chị.

Nghe tiếng cửa đóng, chị Diệu bật ngồi dậy, xả nước trên mình một lần nữa. Mặc áo quần bước ra đến ngồi trên salon. Lấy cuốn Album lật từng trang, tìm tấm hình Paul ngắm nghía, thì thầm một mình: "*Bây giờ nó còn nằm đây, hơn 10 năm rồi, mà ngỡ như vừa mới hôm qua*". Lòng chị bỗng xôn xao hồi hộp, như ngày nào chị đã run lên nổi xôn xao hồi hộp. Cái cảm giác ấy, phút giây ấy như dài trăm năm. Năm tháng cũ chị Diệu vẫn chưa lấy chồng. Lòng chị như đám mây bay lững thững, qua khoảng trống. Chị Diệu triển miên suy nghĩ: "*Lẽ nào không phải là em vang lên trong thanh đời anh, trên mười năm đã mất, vừa chợt đến trong tâm tưởng em, như một thời không có thực*".

Sau cái ngày Dũng đem ông thầy về nhà, bảo chị làm cơm đãi khách, để rồi sau đó căn nhà của ba chị em, suýt phụt cháy rụi, trong biển lửa tình. May mà chị bình tĩnh kịp thời dập tắt, nếu không sẽ không biết ra làm sao nữa! "*Người gì mà ghê*" cả hai chị em chị to nhỏ dưới bếp năm nao. Đúng là con người lông lá, tóc tai rậm rạp tràn lan, có chất xám như xăng, suýt chút làm toi mạng người. Ngân lúc đầu gặp Paul, chưa gì đã ngoe ngoe chê bai Paul bạt mạng. Sau buổi cơm tối đó Paul hay đến nhà tìm Dũng. Thiệt ra thì Paul muốn gặp Ngân. Đúng như ý Dũng muốn từ lúc đầu, giới thiệu Paul cho em, nhưng khi nghe Ngân chê Paul làm Dũng cụt hứng.

Dũng và chị Diệu không ngờ, sau những lần nói chuyện và đi chơi với Paul, Ngân đã đổi giọng nói, rõ ràng là chị Diệu đang nghe tiếng nói, nũng nịu của người đang yêu. Ngân đã mê "*người gì mà ghê*", nên máu mê làm nàng quên hết mọi việc, quên buổi đầu tiên gặp Paul, coi Paul như cỏ rác. Sau này chị Diệu phục rượu gây mê Paul, để Paul vào phòng Ngân. Paul vào phòng Ngân mà tưởng phòng chị Diệu. Ngân nằm trong đôi tay rắn chắc, đầy lông lá lờm chờm của Paul. Nhân cơ hội này, Ngân bộc lộ tình yêu cho Paul thấy, nàng yêu Paul đến mù quáng, không tiếc gì thân con gái. Ngân đang được Paul yêu lại. Ngân tự nghĩ như thế.

Sau đêm đó Ngân hay để ý Paul. Đi đâu với Dũng, Paul cũng rủ nàng đi. Chẳng nghe Paul nói gì về chị Diệu. Và bao giờ chị Diệu nói chuyện với Paul, cũng có anh Dũng và nàng. Không bao giờ Paul có thể yêu chị Diệu, con người quê mùa có nét lạnh cứng như chị Diệu! Ngân nghĩ Paul đã yêu nàng, vì Paul nói chuyện với Ngân rất tâm đắc. Dũng cũng nghĩ vậy. Nhưng mà... Dũng nhận thấy trong đôi mắt của Paul khi nhìn chị Diệu, nó ra làm sao ấy? Còn chị Diệu nữa, nói bông đùa mà tiếng nào tiếng nấy, chắc nịch như gỗ lim, ngăm như một mệnh lệnh.

Có điều Dũng và Ngân không ngờ, trước đó Paul đã bị ánh mắt đầy ma lực chị Diệu thôi miên, lan tràn trên sự trải đời lọc lõi của Paul. Paul đam mê cuồng nhiệt hừng hực trong tình yêu của chị Diệu, cũng như Ngân yêu Paul cuồng nhiệt vậy. Ngày đầu tiên chị Diệu nhận lá thư của Paul, lòng chị không khỏi xao xuyến dẫn vật. Ngay đêm đó chị Diệu trả lời thư cho Paul. Và, sau những lần gặp gỡ, được chuẩn bị chu đáo với chị Diệu. Thế rồi Paul và chị Diệu yêu nhau trong kín đáo dè dặt. Chị Diệu ú ớ bởi những nụ hôn của Paul, phủ đầy những sợi râu đen cứng, như bóng tối đổ lên thân phận réo gọi, làm chị không thoát được những cảm giác, khi Paul đụng vào thân thể. Chị cười mê muội... dâng cả cho Paul rất mực dịu ngọt. Khi chị gỡ khỏi vòng tay Paul, vì chị thấy ghét những lông đen trên bụng, cặp giò. Ôi! Thì khắp chỗ lông nhằng bầy bạ...

Và, hình ảnh nổi bật nhất, Ngân đã bất gặp tình cờ, nhìn thấy chị Diệu dang cánh tay măng tợ, quàng vào cổ Paul kéo xuống. Ngân chỉ thấy chị Diệu, với một góc độ nghiêng nghiêng, gương mặt đầy chất nữ tính. Thừa trên má những sợi tóc con mềm mại, xòa quanh cổ trong xảm xúc dạt dào. Hai cái bóng mờ mờ khít vô đầy đặn. Paul không chịu rời khỏi đôi môi, có sức mạnh cảm dỗ của chị Diệu. Paul kéo ngã chị Diệu vào ngực mình. Và, hai ống quần chị Diệu tuột từ gối, để lộ đôi chân thon mịn mảnh mai, có sức mạnh quyến rũ thật lạ kỳ. Qua bóng tối trùm lên hai cánh bướm lượn vòng, chẳng khác nào như một lũ dơi đói, bị khẹp chặt vòng vây. Trên vòng đất dưới chân hương còn mới. Tiếng lá mềm khê đu đưa, trong khu vườn cây rậm rịt, với những dây leo chằng chịt, đầy rêu chung quanh, như một chiếc giường phủ bằng lụa màu xanh non tợ. Mùi của đất bốc lên, có mùi của cỏ cây, có mùi của da thịt, theo tiếng đạp chân, vào đám giây reo lên xào xạc. Cả vườn đêm như thức dậy, cùng tấu lên bản giao hưởng. Ngân như trong cơn mê, đang trượt té dưới cơn mưa, thấy mình thêm khát uống cạn hết cơn mưa. Cảm giác khát càng tăng thêm, hơi thở nóng như đang lên cơn sốt, bên khe cạn. Khi tỉnh lại Ngân cảm thấy tim môi nàng khê khàng, trống ngực rền vang. Dưới ánh trăng mập mờ, như thể đồng lửa thành kính trong sự hiến dâng. Trong phút chốc Ngân muốn sà vào tay Paul, chắc chắn lúc đó Ngân là người hạnh phúc nhất thế gian. Bỗng trong đuôi mắt Ngân, trôi ra một giọt nước mặn mặn lăn nhanh xuống má. Ngân không dám thút thít, không dám ho he, sợ phá rối giây phút thiêng liêng của hai người.

Ngân rùng mình khi đã nhìn lên chị và Paul, để khi biết Paul và chị Diệu yêu nhau. Ngân khóc ngất, quần quai đau khổ khô héo, như người đi giữa sa mạc thiếu nước. Sau này chị Diệu biết Ngân nhìn lên, biết

Ngân yêu Paul, chị kêu trời. Đúng là quả báo! Giáng xuống hai chị em yêu một người. Chê của nào trời trao của ấy!

Chị Diệu thấy em đau khổ xót cả ruột gan, dầu gì cũng là ruột thịt với chị. Chị nghĩ Ngân lúc được 4 tháng Ngân đã thoát chết một lần, vì lạc bom pháo kích. Nửa đêm bị trái mìn chông, từ đầu rơi ngay trong nhà. Cha mẹ chị chết hết. Ngân nằm ngủ trong nôi, bị văng ra sân. Nhà cửa nát rụi, nó còn sống không có dấu tích gì về vụ pháo kích. Hôm đó trời nóng chị Diệu và Dũng, sang ngủ nhà bà Ngoại, nhờ vậy mà thoát chết. Sau khi cha mẹ chết, ba chị em ở với ông bà Ngoại. Mấy bà cô, nội ngoại chia nhau nuôi. Một thời gian sau ba chị em được ông bà dẫn đi vượt biên. Qua đến trại không bao lâu, bà Ngoại bị bệnh thành linh rồi mất. Ông ngoại buồn nhớ bà, và nhớ nhà, cộng thêm đời sống trong trại Ty nạn thiếu thốn, trong mùa đông lạnh buốt, xé ruột gan con người nên mấy tháng sau ông cũng theo bà luôn. Ông bà chết, ba chị em bơ vơ hụt hẫng, thì may thay ba chị em, được định cư sang nước thứ ba, ở chung đến ngày nay.

Chị Diệu cảm thông Ngân, ước mơ được như chị trong tay Paul. Chị thương em! Chị Diệu sẽ biến giấc mơ em thành sự thật. Chỉ có chị mới quyết định, chia xẻ hạnh phúc với em! Chị sẽ tạo điều kiện để em chị gặp gỡ Paul. Trước khi làm chuyện điên rồ này, chị Diệu cũng đau khổ gì em, cũng đau khổ tái tê! Nhưng dầu sao thì chị cũng đã được Paul yêu, còn Ngân chỉ có tình yêu một chiều. Chị nghĩ tình tay ba của hai chị em, sao giống chuyện Lan và Điệp quá! Không lẽ chị để em bị dằng vặt, vặt vãi đau khổ! Chị Diệu đòi đổi phòng với Ngân, nên mới có chuyện Ngân nằm trong vòng tay Paul, nồng nặc mùi rượu. Chị Diệu không biết rằng từ nay giữa chị và Paul, có còn là của nhau không? Chị ngậm ngùi như vừa cho chị một cảm giác buồn đau.

Chị Diệu nghĩ Ngân coi chuyện Paul đi lộn vào phòng Ngân, là chuyện vô tình. Làm gì mà Ngân cho là vô tình! Ngay khi nghe chị đề nghị đổi phòng. Ngân thừa sức thông minh để biết chuyện này. Chỉ có dịp đó Ngân mới có lý do, bắt... đèn Paul. Biết chị hy sinh tình yêu cho mình, Ngân thương chị không có gì so sánh được, nhưng khi con người ta yêu một cách mù quáng vô điều kiện, thì không còn biết phải trái gì nữa. Chỉ cốt sao cho thỏa mãn, được lòng mong muốn mới thôi. Ngân biết Paul yêu chị Diệu, mà vẫn tự biện bạch chị mình quê mùa cứng cỏi, nếu Paul có yêu, thì chỉ yêu chị đại khái vậy thôi! Paul cũng yêu Ngân nữa mà.

Sau đêm đó Ngân mang thai, Paul đem Ngân đi ở một nơi nào xa lắc xa lơ, để lại chị Diệu bầu trời đông bão lạnh căm rết buốt. Ôi! Tình yêu phù phiếm, đã cuốn cuồng quăng đời còn lại của chị đã cho, để nhận để quên lãng. Nghĩ lại trái tim chị sắt lại từng hồi. Cuộc gặp gỡ đưa lại một tình yêu bất ngờ, rồi kết thúc bất ngờ. Chị tự an ủi hạnh phúc có mấy ai trời cho được đầy đủ.

Hiện Ngân là vợ Paul đang sống hạnh phúc, đó là điều đáng mừng. Nhưng em ơi! Niềm tin bao giờ cũng bị trả giá, khi biết đam mê say đắm một lần, để nhớ thương. Bây giờ em có còn đánh phấn kẻ mắt thoa son, ngồi trước bàn trang điểm như xưa, để làn môi thêm hồng lại! Chị Diệu ngồi lặng lẽ nhìn vào gương, đôi mắt thất thần, làn da nứt nẻ, một chút trũng ở tim môi. Chị đứng lên đến nhìn bức tranh treo trên tường. Tám tranh Paul đã tặng chị, như chia đôi ngăn cách, với hai hàng cây vô tri. Trên mặt đất thấp thoáng, những vệt nắng vàng, đầy lá vàng mùa thu, rừng rực ào ạt như tuổi của chị. Những lá vàng rơi tã kia, cứ tác động tâm tư chị, trong nỗi cô đơn truyền kiếp. Chị gồng mình chịu đựng nỗi đau thâm kín. Những thay đổi của thời gian, để tỏ ra cái dũng giải quyết khổ tâm. Rồi mùa thu cũng sẽ qua đi, theo mỗi tình vội vã phù du. Còn chị chẳng qua là số phận.

Về phần Paul ngày đầu tiên đến nhà Dũng. Một sự bất ngờ trong mắt người nhạc sĩ. Hình ảnh cô gái vừa đơn giản dung dị, như đó cả một phần thiên nhiên, tạo thêm phần mặn mà, chơn chất trầm tĩnh tươi mát, hoạt bát sâu xa là chị Diệu. Còn Ngân hồn nhiên như cỏ dại, có lúc thì ương ngạnh bướng bỉnh vòng vèo, phóng túng ngang tàng, như phôi mình ra nắng gió, cợn lên cái gì đó, một chút vui vui hào hứng... và Paul đã tìm thấy được khía cạnh mà Paul phải lựa chọn, để rồi tình yêu đến với Diệu phải hồi hã chấm dứt, chỉ đổi bằng những giọt nước mắt của cô em. Ôi, người yêu đầu! Duyên bất hợp lý, sao em làm thế! Cắt tình ai không dứt, coi như em đã quên anh, quên em. Có phải em là hồ ly hiện lên, dưới ánh trăng mập mờ, với đôi môi hé mở ngoan ngoãn dụ dỗ mời mọc để trêu ghẹo anh, hay là tiên trên trời lên xuống trần gian, với anh một lần cho biết mùi đời rồi biến mất... Để lại một mảnh của cuộc đời anh, chứ không thể là tất cả như anh mong muốn. Anh còn nhớ rõ cảm giác mình, không dấu được cảm động. Một ánh mắt long trọng, một vẻ cao quý im lặng của em, những cái đó đều mãnh liệt, sâu sắc hơn trong một đời sống bình thường. Sau đêm xảy ra chuyện "*lộn phòng*" anh đã rõ ý em ngầm bảo: Chăm sóc và yêu Ngân trong khả năng. Anh đang ức tình như xé đời, về sự dồn nén của em! Nhưng tim anh không thể nào dằn dịu lại được. Nhưng thôi, chuyện coi như đã qua, chỉ để lại những gì thâm mến, vì quý hương yêu trong lòng anh, hoàn trả lại tình em nguyên sơ, những gì trong phút giây quá thể...

oo0oo

Gấp cuốn Album lại, chị Diệu tắt đèn định đi ngủ, thì có tiếng mở cửa. Chị Diệu ngạc nhiên:

- Trời, Dũng chưa về nhà sao còn trở lại đây?

Dũng đưa ngón ra làm dấu, chỉ cái phòng cuối dãy hành lang, ý bảo chị đừng nói lớn. Chị Diệu phì cười:

- Cô ấy đi chơi rồi.

- Em muốn ở đây với chị Diệu.

- Còn chỗ đâu mà ở!

- Em ngủ ngoài sofa cũng được.

- Đừng có nói bá láp, nhà toàn là... đàn bà.

- Này chị Diệu! Cô ấy sao cứ đóng cửa ở trong phòng hoài vậy?

- Thì kệ người ta, mắc mớ chi tới mày!

- Lúc này em đến cô ta biết, mà ở trong phòng chẳng ra.

- Cái thằng vô duyên, bộ mỗi lần mày đến cổ phải ra chào mày à.

- Không phải... em muốn nói nhà tối om, mà cổ chẳng ra bật đèn...

Chị Diệu làm thinh không nói, với tay lấy trái táo tàu cắt làm hai, chị đưa Dũng một nửa. Dũng đưa rằng cần miếng táo tiếp tục hỏi chị Diệu:

- Chị à, em thấy cô mướn phòng này lạ lắm đó nghe!

- Lại thắc mắc? Lạ gì mà lạ! Cô một mình làm gì phiền gì tao đâu? Cô ấy ở đây chia tiền nhà cũng đỡ cho tao. Mấy tháng cổ ở đây, tao chỉ nói chuyện đôi ba lần thôi. Làm gì mà cô ấy cứ lục đục miết ở trong phòng?

- Đó, đó em nói lạ là ở chỗ đó! Nhưng cô này... đẹp quá chị hỉ? Ở hoài trong phòng phí đi.

- Hình như chồng vừa mới... chết thì phải! Thấy tấm ảnh để trên bàn, có mấy nén hương cắm trên bàn thờ bằng điện nữa.

Chị Diệu vừa nói xong, thì có tiếng mở cửa. Kim bước vào chào chị Diệu, rồi quay sang nhìn Dũng cười một cái, đi thẳng vô phòng mình đóng cửa lại. Dũng nhìn theo, chị Diệu nói nhỏ:

- Cổ đi mua trái cây về cúng chồng đó!

Dũng nhìn chị Diệu nói dứt khoát:

- Nhất định ngày mai em về ở đây với chị!

Chị Diệu đứng lên liếc mắt vô phòng Kim, rồi quay nhìn Dũng. Chị đi vào phòng mình, vừa đi vừa ngoái lại nói:

- Thì em cứ dọn đến đây ở với chị.

Bích Xuân, Paris